ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
NIAL FENNELLY
της 1ης Φεβρουαρίου 1996 *

1. Με την προσφυγή που άσκησε βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης στις 22 Ιουνίου 1995 και η οποία πρωτοκολλήθηκε στο Δικαστήριο στις 6 Ιουλίου 1995, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1993 (στο εξής: οδηγία) [1], για τον καθορισμό των αρχών εκτιμήσεων των κινδύνων που διατρέχει ο άνθρωπος και το περιβάλλον από τις ουσίες που γνωστοποιούνται σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου (στο εξής: βασική οδηγία) [2], ή μη ενημερώνοντας την Επιτροπή σχετικά με τα μέτρα που είχε λάβει προκειμένου να συμμορφωθεί προς την οδηγία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και την οδηγία.

2. Το άρθρο 16 της βασικής οδηγίας, όπως έχει τροποποιηθεί [3], επιβάλλει στις εθνικές αρχές να εκτιμούν τους κινδύνους για τον άνθρωπο και το περιβάλλον που προέρχονται από τις νέες χημικές ουσίες που κυκλοφορούν στην αγορά. Τα άρθρα 7 έως 9 επιβάλλουν να γνωστοποιούνται τέτοιες ουσίες στις αρμόδιες εθνικές αρχές οι οποίες υποχρεούνται από το άρθρο 16, παράγραφος 1, να διενεργούν τους απαραίτητους ελέγχους σύμφωνα με τις γενικές αρχές που έχουν θεσπισθεί από την Επιτροπή βάσει της υποχρεώσεως που αυτή υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 2. Οι αρχές αυτές έχουν καθιερωθεί με την αποτελούσα το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας οδηγία.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη «εγκρίνουν και δημοσιεύουν τις διατάξεις που είναι απαραίτητες προκειμένου να εξασφαλιστεί η συμμόρφωση προς τη συγκεκριμένη οδηγία έως τις 31 Οκτωβρίου 1993» και «ενημερώνουν σχετικά την Επιτροπή». Η Επιτροπή, μη έχοντας λάβει καμιά ενημέρωση από τις Ιταλικές αρχές σχετικά με τα μέτρα που είχαν ληφθεί για την εφαρμογή της οδηγίας, κίνησε την επιβαλλομένη από το άρθρο 169 προ της ασκήσεως της ένδικης προσφυγής διαδικασία και απηύθυνε στην Ιταλία, στις 3 Δεκεμβρίου 1993, έγγραφο οχλήσεως. Δεν δόθηκε απάντηση ούτε στο έγγραφο αυτό ούτε στην επακολουθήσασα αιτιολογημένη γνώμη, της 29ης Σεπτεμβρίου 1994, της Επιτροπής προς την Ιταλία.

4. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 1995, η Ιταλική Κυβέρνηση παραδέχθηκε ότι δεν έχει θέσει ακόμα σε εφαρμογή την οδηγία. Ωστόσο, υποστήριξε ότι η καθυστέρηση αυτή δεν οφείλεται σε αδιαφορία αλλά, μάλλον, στα προβλήματα που έχουν ανακύψει κατά την εφαρμογή της οδηγίας εντός του εθνικού δικαίου,

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

1 — ΕΕ 1993 L 227, σ. 9.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 13/001, σ. 34. Ο επίσημος τίτλος της βασικής οδηγίας είναι «οδηγία του Συμβουλίου της 27ης Ιουλίου 1967 περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών».

3 — Η βασική οδηγία τροποποιήθηκε επανειλημμένως αλλά περισσότερο ουσιαστικά, όσον αφορά το αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως, με την οδηγία 92/32/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, για την έβδομη τροποποίηση της οδηγίας 67/548/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ 1992, L 154, σ. 1).

σε συντονισμό με τη βασική οδηγία, όπως έχει αυτή προσφάτως τροποποιηθεί από την οδηγία 92/32/ΕΟΚ του Συμβουλίου [4].

5. Το άρθρο 189 της Συνθήκης υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θεσπίζουν τα εθνικά μέτρα που είναι αναγκαία για την επίτευξη των στόχων κάθε οδηγίας. Η ειδική αυτή επιταγή επιρρωννύεται από το γενικό τους καθήκον, σύμφωνα με το άρθρο 5 της Συνθήκης, «να λαμβάνουν κάθε γενικό ή ειδικό μέτρο κατάλληλο να εξασφαλίσει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την παρούσα συνθήκη ή προκύπτουν από πράξεις των οργάνων της Κοινότητας». Δεν αμφισβητείται ότι η οδηγία δεν είχε μεταφερθεί στο ιταλικό δίκαιο μέχρι την εκπνοή της τεθείσας προθεσμίας. Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως αποφανθεί ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικής ή άλλης φύσεως δυσχέρειες που ανακύπτουν κατά την εφαρμογή μιας οδηγίας προκειμένου να δικαιολογήσουν την παράλειψή τους να συμμορφωθούν προς υποχρεώσεις που απορρέουν από κοινοτικές οδηγίες [5].

6. Δεδομένου ότι η Ιταλία δεν έχει μέχρι στιγμής θεσπίσει τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη θέση σε εφαρμογή της οδηγίας και δεν έχει, κατ' αυτόν τον τρόπο, θέσει τέρμα στην παράβαση που η Επιτροπή διαπίστωσε τόσο κατά τον προ όσο και κατά τον μετά την άσκηση της προσφυγής χρόνο, το μόνο που μπορώ να προτείνω στο Δικαστήριο είναι να δεχθεί το αίτημα της Επιτροπής.

Πρόταση

7. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, η γνώμη μου είναι το Δικαστήριο πρέπει:

1) να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θέτοντας σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήταν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή της προς την οδηγία 93/67/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό των αρχών εκτίμησης των κινδύνων που διατρέχει ο άνθρωπος και το περιβάλλον από τις ουσίες που γνωστοποιούνται σύμφωνα με την οδηγία 67/548/ΕΟΚ, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 189, παράγραφος 3, της Συνθήκης και από το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/67·

2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

4 — Που έχει προπαρατεθεί στην ανωτέρω υποσημείωση 3.

5 — Βλ. π.χ., την απόφαση της 9ης Ιουνίου 1982, 58/81, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 1982, σ. 2175, σκέψη 4.